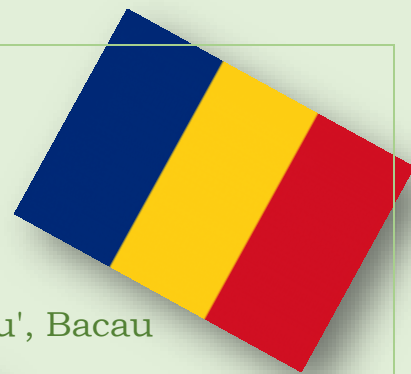

1. Mobilnost, Romunija, november 2019

Gostiteljska šola Colegiul National 'Gheorghe Vranceanu', Bacau

Učitelji mentorji smo akcijski načrt za izvedbo projekta načrtovali že med poletnimi počitnicami, zato smo takoj v začetku septembra 2019 začeli z navduševanjem dijakov za naš Erasmus+ projekt. V enem mesecu smo že imeli zbrane vse prijavnice, motivacijska pisma, opravljene razgovore, imeli smo tudi uvodni operativni sestanek z vsemi novimi Erazmovci. Te aktivnosti smo morali opraviti učinkovito, saj je bila naša prva mobilnost že dva meseca po začetku projekta.

Učiteljski zbor pripravlja akcijski načrt

*Ekipa Erazmovcev, dijakov
in učiteljev, v šolski telovadnici jeseni 2019*

Tako kot so bili v izbirnem postopku izbrani dijaki za prvo mobilnost, so se začeli na izziv intenzivno pripravljati. Naredili so predstavitev Slovenije in posneli predstavitev naše šole. Vnaprej smo bili namreč dogovorjeni, da v Romuniji, kjer se bomo prvič srečali, vsaka država predstavi svojo državo in svojo šolo, saj je eden od ciljev projekta, da se Evropejci bolje spoznajo.

Mobilnosti so se udeležiti trije dijaki 1. letnikov programa mehatronike (Blaž Kaluder, Jakob Samsa, Matjaž Barovič) in dijakinja 2. letnika programa mehatronika (Tara Vranič) ter dve profesorici spremljevalki (Mirja Mrovlje, Polona Petrovčič).

V Romuniji smo se tri dni (od 6.-8. oktobra 2019) družili vrstniki iz Španije, Portugalske in seveda države gostiteljice.

Dijakinja Tara Vranič opisuje našo izkušnjo:

Kako je potekala naša pot?

Najprej smo se s kombijem odpeljali v Trst, od koder smo odleteli v Rim in od tam v Bacau, mesto v vzhodni Romuniji, že skoraj na Moldavski meji. Na letališče smo prispeli pozno zvečer, tam pa so nas pričakali naši gostitelji, ki so nas gostoljubno povabili v svoje domove. Prav presenečeni smo bili, ko nas na letališču niso pričakali le dijaki, ampak njihove cele družine. Vsi so nas prisrčno objeli, čeprav so nas prvič videli, nas odpeljali domov in prijazno gostili vse dni.

Kakšen je bil v Romuniji program?

Naslednji dan smo se odpravili v šolo, kjer smo skupaj z gostitelji sedeli pri dveh urah pouka in primerjali naš in njihov šolski sistem. Videti je, da šola poteka podobno kot pri nas. Je pa za razliko od naše tehnične šole tukaj več deklet, nimajo strokovnih predmetov in delavnic, saj gre za gimnazijski program. Na šoli se izobražujejo najboljši dijaki iz regije. Popoldne so nas gostitelji pospremili do zanimivega observatorija, kjer smo si ogledali predstavitev o vesolju. Sledil je še ogled mesta in okušanje lokalnih sladic.

Tudi naslednji dan smo začeli v šoli. Tokrat so dijaki gostiteljske šole izčrpno predstavili Romunijo in njihovo šolo, ki smo si jo kasneje tudi ogledali. V skupinah so se pogovarjali o ciljnih projekta in delali načrte za naprej. Po predstavitvi smo se odpeljali v izjemno lepo mesto Iasi, ki je bilo nekdanja romunska prestolnica. Tam smo se sprehodili mimo stojnic, nakupili nekaj

spominkov, nato pa smo imeli nekaj prostega časa tudi v izjemno lepo urejenem nakupovalnem centru.

Tretji dan pa smo prišli na vrsto mi, Španci in Portugalci, saj smo predstavili naše šole ter naše države. Po predstavitvah smo se pomešali med seboj in v narodnostno mešanih skupinah razpravljali o naših pričakovanjih in strahovih glede programa Erasmus+. Vse ideje smo potem grafično narisali na plakate in jih predstavili učiteljem in ostalim udeležencem.

Seveda brez druženja zvečer ni šlo. Gostitelji so ga skrbno organizirali v večji dvorani v šoli. Tam so nas čakale mize obložene z lokalnimi dobrotami, ki so jih pripravile šolske kuharice, starši

gostitelji, dijakinje in dijaki ter profesorji. Naučili so nas plesati romunske plese, plešejo kola, vsi se pridružijo, nihče ne sedi. Zabavali smo se ob glasbi in kljub temu, da smo zelo veliko jedli, nismo mogli pojesti niti polovice.

Zadnji dan smo zaključili s slavnostno podelitvijo potrdil o udeležbi, fotografiranjem in seveda poslavljanjem od vseh novih prijateljev, ki smo jih v zadnjih dneh spoznali.

Neverjetno, kako zelo smo se v nekaj dneh navezali in tudi udomačili v kraju samem. Slovenci smo bili prvi, ki smo leteli domov, natančno po isti poti kot smo prišli.

Kaj je naredilo največji vtis v Romuniji?

Spoznali smo novo kulturo, običaje, izboljšali svojo angleščino, se naučili veliko novega in spoznali nove prijatelje.